

Rättsfallssamlingen

Förenade målen T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV och T-69/06 RENV

**Irland m.fl.
mot
Europeiska kommissionen**

”Statligt stöd — Direktiv 92/81/EEG — Punktskatt på mineraloljor — Mineraloljor som används som bränsle vid framställning av aluminiumoxid — Befrielse från punktskatt — Skattebefrielsens överensstämmelse med rådets beslut om tillstånd enligt artikel 8.4 i direktiv 92/81 — Presumtion om att unionsinstitutionernas rättsakter är lagenliga — Rättssäkerhet — God förvaltningssed”

Sammanfattning av domen

1. *Unionsrätt — Principer — Rättssäkerhet — Villkor och gränser — Nödvändigt att undvika inkonsekvenser vid tillämpningen av olika unionsrättsliga bestämmelser*
2. *Stöd som ges av en medlemsstat — Begrepp — Bedömning av huruvida en möjlig snedvridning av konkurrensen föreligger — Samband mellan reglerna om harmonisering av skattelagstiftning och reglerna om statligt stöd*

(Artiklarna 87 EG–89 EG och 93 EG; rådets direktiv 92/81, artikel 8.4)

3. *Stöd som ges av en medlemsstat — Begrepp — Beviljande av fördelar som kan tillskrivas staten — Befrielse från punktskatt beviljad av rådet på förslag av kommissionen i enlighet med direktiv 92/81 — Fördel som kan tillskrivas unionen — Omfattas inte*

(Artikel 87.1 EG; rådets direktiv 92/81, artikel 8.4)

1. Rättssäkerhetsprincipen syftar till att säkerställa förutsebarhet i de situationer och rättsförhållanden som omfattas av unionsrätten. För detta ändamål är det väsentligt att unionsinstitutionerna respekterar att de rättsakter som de har antagit, vilka påverkar rättssubjektens rättsliga och faktiska ställning, endast kan ändras i enlighet med gällande bestämmelser om behörighet och förfarande. De rättssubjekt vilkas faktiska och rättsliga ställning påverkas av rättsakten i fråga kan emellertid inte framgångsrikt åberopa att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts, om de inte själva har respekterat villkoren i densamma. För att garantera att rättssäkerhetsprincipen iaktas ska unionsinstitutionerna principiellt se till att tillämpningen av olika unionsrättsliga bestämmelser inte leder till inkonsekvenser, särskilt när bestämmelserna avser ett och samma mål – såsom målet att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids.

(se punkt 62)

2. Reglerna om harmonisering av nationell skattelagstiftning, särskilt reglerna om punktskatt, vilka framgår av artikel 93 EG och av direktiv 92/81 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor, och reglerna om statligt stöd i artiklarna 87 EG och 89 EG avser ett och samma mål.

Detta mål är att främja en väl fungerande inre marknad genom att, bland annat, bekämpa snedvridningar av konkurrensen. För att dessa två regelverk, med beaktande av deras gemensamma mål, ska kunna tillämpas på ett konsekvent sätt måste begreppet konkurrenssnedvridning ha samma betydelse och tillämpas på samma sätt inom området för harmonisering av nationell skattelagstiftning och området för statligt stöd. Unionsinstitutionerna ges dessutom uttryckligen vissa ansvarsuppgifter i reglerna om harmonisering av nationell skattelagstiftning, däribland reglerna om punktskatt, vilka framgår av artikel 93 EG och av direktiv 92/81. Kommissionen har ett ansvar att föreslå och rådet har ett ansvar att besluta. Ansvaret avser dels bedömningen av huruvida en möjlig snedvridning av konkurrensen föreligger när en medlemsstat eventuellt ska tillåtas att tillämpa eller att fortsätta tillämpa en befrielse från den harmoniserade punktskatten, enligt artikel 8.4 i direktiv 92/81, dels bedömningen av huruvida möjlig illojal konkurrens eller snedvridande effekter på den inre marknaden föreligger, som motiverar att ett beslut om tillstånd som redan antagits enligt nämnda artikel omprövas, i enlighet med artikel 8.5 i direktiv 92/81. Om bedömningen visar på problem åligger det kommissionen att föreslå att rådet inte tillåter den föreslagna skattebefrielsen eller att rådet i förekommande fall upphäver eller ändrar ett beslut om tillstånd som redan tagits. Om rådet gör en annorlunda bedömning kan kommissionen utöva sina befogenheter enligt artikel 230 EG för att väcka en ogiltighetstalan vid unionsdomstolen mot rådets beslut att tillåta – eller upprätthålla ett tillstånd för – en skattebefrielse, i syfte att få till stånd en prövning av huruvida skattebefrielsen verkligen inte medför vare sig konkurrenssnedvridningar, illojal konkurrens eller snedvridande effekter på den inre marknaden. Kommissionen kan däremot inte besluta, så länge det tillstånd som rådet beviljat gäller, att de skattebefrielser som medlemsstaterna beviljat utgör åtgärder som ska anmälas till kommissionen i enlighet med kontrollen av statligt stöd. Själva den omständigheten att rådet har lämnat sitt tillstånd innebär nämligen att rådet har uteslutit konkurrenssnedvridningar, i avsaknad av vilka det inte kan föreligga fördragsstridigt stöd.

(se punkterna 72 och 84–110)

3. Förmåner ska, för att kunna betecknas som stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, bland annat ha tillkommit genom berörda medlemsstaters självständiga och ensidiga beslut.

Så är ej fallet då befrielse från punktskatt beviljas av vissa medlemsstater på grundval av beslut om tillstånd från rådet, lämnade på förslag av kommissionen i enlighet med direktiv 92/81 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor, och med iakttagande av samtliga villkor som hade ställts upp i dessa beslut. Nämnda förmåner bör tillskrivas unionen, vilken, genom en av sina institutioner, hade tillåtit de berörda medlemsstaterna att fortsätta tillämpningen av de omtvistade skattebefrielserna, med beaktande särskilt av att dessa skattebefrielser inte medförde några konkurrenssnedvridningar.

Så länge rådets beslut om tillstånd gällde och varken hade ändrats av rådet eller ogiltigförklarats av unionsdomstolen kunde kommissionen följaktligen inte kvalificera nämnda skattebefrielser som statligt stöd, i den mening som avses i artikel 87.1 EG – inte ens vid utövandet av sina nära nog exklusiva befogenheter enligt artiklarna 87 EG och 88 EG. Skyldigheterna i artikel 88 EG att iaktta vissa förfaranden följer av att de berörda åtgärderna kan kvalificeras som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Kommissionen var således inte berättigad att invända mot att de berörda medlemsstaterna inte till kommissionen hade anmält de omtvistade skattebefrielser som de hade beviljat med stöd av rådets beslut om tillstånd och med iakttagande av de villkor som hade ställts upp i dessa beslut.

(se punkterna 74, 98 och 99)